

med at tvinge Baaden fremad. Til sidst tog de hver sin Aare, og idet de af fulde Lunger istemte en Sang, halede de ud med al deres Kraft, mens Regnen ustandseligt blev ved at strømme ned over dem.

Først henimod Titiden naaede de Land. Det var da saa mørkt, at de havde Møje med at finde det Hjulspor, der fra Skibberups lille Baadehavn førte mellem Bakkerne ind til Byen. Emanuel tog Afsked med sin Rejsesfælle og skyndte sig hen til sine Svigerforældres Hus.

Her skinnede der Lys ud fra Dagligstuevinduerne; og næppe havde han betraadt Stentrappen foran Forstuen, før Døren reves op af Hansine, der straks raabte til ham:

„Véd du det?“

„Hvilket, kære?“

„Provsten skal bort herfra . . . Det staar i Bladet i Dag.“

„Er det sandt!“

Et Øjeblik efter stod han inde i Stuen med Egnens „Folkeblad“ mellem Hænderne; og uden at agte paa, at Vandet fra hans dyngvaade Klæder dannede en hel Sø omkring ham paa Lergulvet, læste han tre Gange i Træk følgende Meddelelse: